

Jako štvaná zvěř

Daniel Nosek

„Karle?“

Nic. Jen strach nahánějící ticho a tma.

„Karle!“

Opět žádná odpověď. Jindra se rozhlédl kolem sebe. Dobře věděl, že neuvidí nic, ale přesto to musel udělat. Potřeboval překonat úzkost, jenž mu svírala hrdlo.

„No tak Karle! Jdou po nás!“ Zařval znovu. Tentokrát naplno, aby překonal strach.

„Ticho ty vole. Nebo nás najdou.“ Ozvalo se z dálky. Byly slyšet kroky blížící se postavy.

Jindra instinktivně natočil hlavu po směru přicházejících zvuků. Srdce se mu zklidnilo. Není tu sám, ale s bráchou.

„Jasně, že najdou. To tě právě chci říct. A můžou za to ty zkurvený čipy.“

„Žádný čipy nejsou. Kolikrát ti to mám říkat.“

„Ne?“

„A jak potom vysvětlíš, že nás našli? Ve městě s populací o dvaceti milionech... Ve městě s rozlohou, že nenajdeš ani svou zaparkovanou káru.“

„To jsou jen tvoje hypotézy. Ale žádné důkazy. A drž hubu! Snažím se přemýšlet...“

„Důkazy? To si děláš prdel. A to, že jsme měli oba nedávno konflikt se zákonem... Opakovanej konflikt! A to, že jsme byli oba na operaci, která byla údajně nevyhnutelná... A to, že...“

„...jak jsem řek. Samé hypotézy.“

„Hovno hypotézy. Jasný jak facka, jen se po...“

Tmu pročíslly kužely světla skrz prohnílá prkna. Nějaké auto vjelo do dvora opuštěného přístavního skladiště a zastavilo. Motor zhasl. Nikdo však nevystoupil. Opět to nenáviděné ticho. Klid před bouří, která skončí pro jedny vítězstvím a pro druhé porážkou. Potupnou porážkou, ze které se už nedostanou – vazba, soud a zpátky do basy.

Náhle klaply dveře. Kdosi vystoupil. Osoba se snažila vyhnout kuželu světla a neprozradit tak svoji identitu. Ale podle slabě rozpoznatelných obrysů se dalo usoudit na mužskou postavu. Vyholená hlava a vypracované tělo nasvědčovaly na člena armády nebo jiné bojové složky. Osoba svírala v ruce nějaký malý přístroj. Možná kompas. Otočila se s ním kolem své osy. Když byla ve směru úkrytu obou bratrů, na okamžik se zastavila. Klukům se rozbušilo srdce. Karel dostal na kratičký okamžik dojem, že se jeho bratr nemýlil a z pudu sebezáchovy ho rukama stáhl níže k zemi.

Muž přiblížil přístroj blíže k obličeji, něco zmáčkl a ukryl ho do kapsy. Pak nasedl zpět do auta. Řidič nastartoval se sešlápnutým plynem. Motor naskočil a vytočil se do vysokých otáček. Zaburácení nahánělo strach, umocněný pocitem beznaděje. Ozvalo se zakvilení pneumatik. Auto se rozjelo ke stavení, kde byl schován Karel s Jindrou. Zastavilo těsně před rozpadlými vraty. Posádka zřejmě vyčkávala na další pokyny.

Světla procházející skrz díry od shnilých prken osvětlovala prostor skladu. Oba kluci se rozhlíželi po únikové cestě. Kromě horního patra, kam se kdysi mohlo vystoupat po – dnes již rozpadlém - schodišti v zadní části, nebyla v budově žádná jiná skrýš. Bezdomovci zřejmě zužitkovali veškerý dřevěný materiál na ohně, jenž jim poskytovaly alespoň dočasné teplo v zimních měsících.

Náhle burácení motoru přehlušil zvuk shora. Oba bratři zpanikařili. Schoulili se na zem do klubiček. Až když se zdroj zvuku přiblížil a byl rozeznatelný, došlo jim, že auta čekala na helikoptéru, která právě přilétala.

„Co jsem ti říkal Karle. Ví o nás a dokonce si poslali pro špicla.“

„Houbeles. Neví nic. Bůh ví, co tu nacvičujou. Ale nás určitě nehledaj.“ uklidňoval bratra a trochu i sebe.

„Seš si tím tak jistej?“

„No jasně. Přece kvůli krádeži pár cigár z novinového stánku po nás nepůjdou s tolika složkami...“

„Nevím proč. Ale tyhle tu jsou pro nás. A není to pro pár cigár. Vzpomeň si, jak jsme před tím v noci navštívili toho páprdu ze čtvrti *bohatejch*. Měl bejt na dovolené a místo toho si užíval za barákem v bazénu.“

„Ten plešatej dědek? Prosím tě, co ten by tak zmohl? Vždyť ani nevolal policii.“

„No právě. Jen se loučil slovy, že se ještě uvidíme.“

„Nestraš pořád. Když zjistil, že jsme nic nevzali, normálně nás nechal odejít.“

„Jo a jak si pak vysvětluješ, že nás druhej den na ulici něco štíplo do krku... Pak jsme se probrali ve špitálu... V soukromém! Se stejným úkazem tam přece leželo více lidí.. A ke všemu po nás nikdo nechtěl ani vindru při propuštění do domácí péče ...“

„Jen nějaká alergie.“

Hluk od helikoptéry sílil. Ale venku se nic nedělo. To čekání bylo k nevydržení. V okolí poletoval zvržený prach. Chatrná konstrukce rozpadlého skladiště se otrásala pod náparem vzduchu z rotoru. Jindra viděl v neúplném kuželu světla, jak Karel hýbe rty, ale jeho slova neslyšel. Snažil se mu aspoň odezírat ze rtů. Neuměl to a tak obočím vyjádřil, že neslyší.

V tom se za nimi rozlétla zadní stěna skladu a dovnitř vjela další auta. Následovala stejná situace s přední stěnou. Prkna staré budovy se rozlétly jak z papíru. Kluci pochopili, že jsou v pasti. Byli dokonale obklíčeni několika auty. Počet mohli jen hádat. V prachu nic neviděli. Navíc je oslňovaly halogeny aut. Skrz přední sklo jednoho auta rozlišili siluetu muže, jak volá vysílačkou. Následně hluk helikoptéry zeslaboval. Špicl odlétal.

„Hurá!“ Zajásal Karel. Situace se stala přehlednější. Dokonce už bylo slyšet i hlasy posádky onoho auta.

„Mise splněna. Opakuji mise splněna. Čekáme na další rozkazy...“

Muž uvolnil mikrofon a pozorně poslouchal. Když přijal celou zprávu, potvrdil příjem, odložil vysílačku a otevřel dveře. Spolu s ním vystoupil i spolujezdec. Odražené světlo otevíraných dveří na kratičký okamžik osvítilo jeho tvář. Byl to ten muž z vili. Zřejmě jí dostal k užívání v nepřítomnosti majitele. Nebo ještě hůř. Byl tam bez jeho vědomí a tak to mělo zůstat.

Jindra se rozhlédl po ostatních autech, zda se mezi nimi najde místo k úniku.

„Karle? Karle! Bože. Karle, co se stalo?“

Bratr ležel nehybně na zemi. Na košili se začaly objevovat tmavé fleky. Jindra se k němu vrhl. Kolem sebe zaslechl nějaké svištění. Pomoci bratrovi už nestačil.

Během pár sekund ležela na zemi dvě nehybná těla. Holohlavý muž se vrátil k autu a uchopil mikrofon.

- - - - -

„Kapitáne! Mluví seržant Spark. Volavka umlčena. Opakuji. Volavka umlčena. Přepínám!“

„Měli zbraně?“

„Žádné jsme nenašli. Přece jsem Vám říkal, že podle monitorovacího systému nezavítali do žádné prodejny. Přepínám!“

„Takže se investice do čipů začíná vracet.“

„Přesně tak. Teď už je to jen otázka času. Čím dříve všechny očipuju, tím snáze je budu sledovat a manipulovat s nimi.“

„No musím říct, že se mi ten systém začíná líbit, seržante. Abych nezapomněl, vystopujte ještě zbytek volavek a taky to s nimi skončete!“

Na chvíli se odmlčel.

„A seržante Sparku!“

„Ano kapitáne.“

„Děkuji za dohození volavek. V dnešní době se těžko hledají vhodné kandidáty, jistě mi rozumíte, že?“

„Ano. Rozumím.“

Šibalsky se pousmál. „Konec hlášení.“